

de ATHLETIEK VEREENIGING "QUICK"

In het begin van de jaren dertig was er nauwelijks sprake van atletiekbeoefening door jongeren. Bij de schaarse atletiekverenigingen die er toen waren, was nog geen sprake van 'juniores'. De jeugd die zich tot deze sport aangetrokken voelde moest het meestal doen met 'blokjes lopen' of 'n sprintje van de ene lantaarnpaal naar de andere. En proberen de middenweg in zo weinig mogelijk stap-sprongen te overbruggen.

In Amsterdam hield alleen de A.M.V.J. aan middelbare scholieren de mogelijkheid om de atletiek georganiseerd te beoefenen en nog wel in het Olympisch Stadion! De AMVJ had FAMOS (Federatie Amsterdamsche Middelbare-scholen voor Ontspanning en Sport) en AMUDO (Amsterdamsche Mulo-, Ulo- en Driejarigen Organisatie) als onderafdelingen, met een groot sportterrein achter het Olympisch Stadion bij de Schinkel. Maar de 'atleten' mochten éénmaal per week zich onder deskundige leiding bekwamen in de "Olympische Arena"! De heer Rooswinkel had daar de leiding, met o.a. Dick Schmöll en Joop van Driel als onze trainers. Wat waren wij bevoorrecht! De Amsterdamsche Maatschappij Voor Jongemannen had in haar afdelingen dan ook geen plaats voor jonge vrouwen: die waren aangewezen op de gymnastiekverenigingen of de in 1930 opgerichte Amsterdamsche Dames Athletiekclub (A.D.A.).

Het lidmaatschap van FAMOS en AMUDO hield echter op zodra je de school had verlaten. Het lid worden van een grote atletiekvereniging leek toen toch niet zo aantrekkelijk, want je moest meedoen met de mannen. Vandaar dat ik al gauw alle spe(e)lkameradjes in de buurt activeerde om sprintjes te trekken en blokjes te lopen, hetgeen – zoals eerder beschreven – leidde tot de OPRICHTING van de A.V. "Quick". (1 september 1935) Ons 'terrein' lag bij de Boerenwetering vóór het Vossius Gymnasium. Op de omliggende bestrating markeerden we start en finish en bochten met kalk. We maakten een springbak met afzetbalk en een hoogspring-installatie en konden zelfs met op maat gezaagde houten paaltjes en latjes een stukje hordenbaan maken. Al ons materiaal mochten we stallen in een botenloods. We hadden de aandacht getrokken van een 'echte' atleet, de polsstokhoogspringer Piet Schemmekes, die bereid was onze trainingen te leiden. We trokken ook al wat scholieren van elders aan en om onze club wat meer status te geven zochten we natuurlijk aansluiting bij de K.N.A.U. Dat kon echter pas toen ik in januari 1936 de 18-jarige leeftijd bereikte.

Daarna konden we een contract sluiten met de Amsterdamsche Bond voor Lichamelijke Opvoeding (A.B.L.O.) dat onze leden toegang gaf tot de sintelbaan Olympiaplein. Ook vonden we de atletiekcoach Jan Schutte bereid om (tegen geringe vergoeding) onze trainingen te gaan leiden. Dus kwam er ook 'indoortraining' (in de eerste openluchtschool in de Cliastraat).

Het ledental groeide: veel middelbare scholieren meldden zich (met lede ogen aangezien door de grote clubs AV1923 en AAC), evenals studenten (hoewel er een studenten-atletiek-vereniging was (U.S.A.) Ook kwamen er – door Schutte – wat oudere, reeds gevormde atleten bij (o.a. Frits de Ruyter die juniorkampioen op de 800m was geworden) en die tevens voor versterking van bestuur en technische commissie zorgden. Het aanzien van ons clubblad werd gaandeweg verbeterd en de inhoud werd ook elders geprezen. Wij waren het eerst van de Amsterdamse atletiekverenigingen met het aanstellen van een clubarts (Dr. Polak)

Successen op de baan bleven niet uit: Met Frits de Ruyter (die zich zelfs ook als een goede voorzitter manifesteerde!) als uitblikker, konden onze wat meer getrainde leden zich al aardig weren in de verschillende disciplines. Zo kon het gebeuren dat "het kleine, pretentieuze Quick" als grote verrassing al in mei '37 in Utrecht de overwinning wegsleepte op de Olympische Estafette (800-400-200-200 m) vóór de grote clubs als Trekvogels, AAC en Haarlem! Een aanwinst was ook de nog jonge Wim Kips (zoon van de leverworst-fabrikant), die zich als sprinter van betekenis ontwikkelde. En als klap op de vuurpijl kwam dan in mei 1938 onze overwinning in de Vondelpark-estafette, de traditionele opening van het atletiekseizoen, eveneens tot verrassing van de gerenommeerde clubs.

En ook onze jeugd ging meetellen en zo hadden we in '40/'41 bijv. Nederlandse junior-recordhouders op het hoogspringen en verspringen en streden we vooraan mee om het Nederlands clubkampioenschap.

Kortom, we hadden dank zij Schutte en later Jan Blankers een behoorlijk team opgebouwd. Voor de z.g. Olympische training in het stadion werden naast Frits de Ruyter ook Wim Kips en Gijs takken uitgenodigd. We werden alom geprezen door de goede geest in de club (we organiseerden veel clubavonden en feestjes), we hadden een groot aantal donateurs die sterk met ons meeleeften, zelfs als supporters meereisden etc.

Maar... de "bezetting" bracht ingrijpende maatregelen en verboden die uiteraard ook de sport aan banden legden: Er kwam een "Commissaris voor niet-commercieële verenigingen en stichtingen" die strenge censuur uitoefende op ledenlijsten en alle publicaties. "Voor Joden verboden" gold niet alleen voor de terreinen maar ook voor het lidmaatschap van de verenigingen. Studenten en ook ouderen doken onder om aan de "Arbeits-einsatz" te ontkomen. Dit alles maakte het voor het toenmalige bestuur onmogelijk om de club te leiden zoals we ons dat altijd hadden voorgesteld. Dus werd besloten de vereniging OP TE HEFFEN, hetgeen geschiedde op de vergadering van 25 maart 1942 in "Atlantic". Doch ook daarvoor moest eerst toestemming worden gevraagd en verantwoording worden afgelegd aan het "Commissariaat" en de "Procureur Generaal".

UIT HET DAGBOEK VAN EEN SPORTVETERAAN.

Vorige week schreven wij erover, dat een veldloop zoodat die, welke wij in Beverwijk bijwoonden, zulk een goede gelegenheid biedt om eens met andere menschen in aanraking te komen. Van die gelegenheid hebben wij een dankbaar gebruik gemaakt om eens persoonlijk kennis te maken met eenige bestuursleden van de kortgeleden opgerichte Amsterdamsche Athletiekvereniging „Quick”. Over deze vereniging hadden wij al lang geleden eens een stukje willen plegen, doch dat is steeds in de pen gebleven, omdat wij nog geen gelegenheid gehad hebben om te onderzoeken of hetgeen wij over

het ontstaan van die vereniging hadden gehoord, wel juist was.

Een spelletje dat ernst werd.

Dit nieuwe clubje is nu eens niet ontstaan uit de een of andere ruzie, die leden van een bestaande Athletiekclub in die club gehad hebben, zooals helaas maar al te dikwijls het geval is. En juist daarom is het de moeite waard er eens even bij stil te staan.

Ergens in Amsterdam-Zuid, in de buurt van de Apollo-hal en de Boerenwetering staat eenzaam, als het ware midden in het land, een kerkje en bij dat kerkje ligt een flink plein. Op dit plein nu kwam dikwijls een stel scholieren bijeen, dat spoedig tot de ontdekking kwam, dat die grond een aardige atletiekbaan kon zijn. Zij begonnen daar bij wijze van een spelletje tegen elkander uit te komen op verschillende atletieknummers en dit leidde er toe, dat op een goeden dag de koppen werden bijeen gestoken en plannen gemaakt werden om een atletiekvereniging op te richten. Deze plannen werden werkelijkheid, en zoo ontstond de jongste loof aan den Amsterdamschen atletiekstam, die den naam van „Quick” kreeg. De faam van dit clubje drong door tot den bekenden 800 M. looper de Ruyter, die, om redenen, die hier niet ter zake doen, zijn vereniging „De Volewyckers” wilde verlaten. Frits bedacht zich niet lang; hij meldde zich bij „Quick” aan, waar hij met open armen ont-

Het bestuur zat niet bij de pakken neer, men wist contact te krijgen met den oud-athleet Jan Schutte, die reeds eenige jaren als coach voor verschillende vereenigingen optreedt, o.a. voor „Shell”, de dames-athletiekvereniging „ADA” en als leider van den atletiek-cursus der „Jengdige werkloozen” (een onderdeel van de Commissie, die de belangen van deze groep jonge menschen behartigt) en Schutte zegde zijn medewerking bij de training toe.

Dit is een gang van zaken die in de voetbalwereld reeds heel veel is voorgekomen, doch in de atletiek minder bekend is. Natuurlijk zijn wij er voorstanders van dat in een stad de krachten zoo min mogelijk versnipperd worden, want één sterke atletiekvereniging is meer waard dan drie of vier noodlijdende kleine lichamen. Maar in dit geval moeten wij de oprichting van deze vereeniging toejuichen. Die club is immers ontstaan uit een noodzaak. Die jongens hadden zich een eigen milieu geschapen en in dat milieu wilden zij blijven. Zij ontvingen daarbij ook den steun hunner ouders zoodat het een alleszins gezonde beweging is, die daar in „Zuid” tot een zelfstandige atletiekclub heeft geleid.

Aan raadgevingen ontbreekt het niet.

Deze aardige evolutie was ook den K.N.A.U.-voorzitter Strengholt niet onbekend, alleen hij kende de leiders van dit aardige clubje nog niet. Welnu, ook die hebben in Beverwijk hun kans niet voorbij laten gaan om zich aan den bondsleider bekend te maken. Wij smaakten het genoeg het contact tot stand te kunnen brengen en zoo waren wij getuige van een aardig moment, dat ingeluid werd door de over-

winning welke het „Quick”-lid de Ruyter in de wedstrijd voor C klassers behaalde. De heer Strengholt heeft, op de aan hem bekende wijze den jeugdigen clubleiders eenige welgemeend raadgevingen mede naar huis gegeven, waarvan wel de beste was, dat voor alles ervoor moet worden gezorgd, dat er een prettig vriendschappelijke sfeer in de club heerscht.

Dit schreef de bekende sportjournalist HENRY VUYK over de A.V. „QUICK” in „De Maandagmorgen” van 1 februari 1937